

Z OMAHY

RUDOLF FIBINGER

Všobecný, nelčený a upřímný smutek zrcadlil se od čvrtka na tvářích skoro všech Čechů v Omaze i South Omaze, když vešlo ve známost, že horlivého, nade vše upřímného a nezištného pracovníka na české roli v Omaze, pana Rudolfa Fibingera není více. Ač mlad, čítaje necelých dosud 26 let, přece pronikl tou měrou do přízně obecnosti české v Omaze, že nebylo dosud jiného krajanu v Omaze, jehož skon byl by provázen tak všeobecným žalem. Jest to důkazem, jak i mladý člověk může vykonal dílo velké, jen věnuje-li se mu s celou duší, s horoucí upřímností a hlubokým vnitřním přesvědčením, že práce jeho ponese ovoce v těch místech, kde jako „štěpař“ pracoval.

Pan Rudolf Fibinger narodil se dne 8. dubna roku 1883 v Králově Poli u Brna na Moravě, kde dosud žije jeho starší otec a dva bratři a nebyl tedy ještě ani úplných 26 roků star. Do Omahy přijel před 9 lety přímo ze staré vlasti ke svým příbuzným, manželům Alois Kofiskovým, kteří zde dleli o něco dříve. Jako výborný hudebník záhy se uchytil v českých kruzích a jeho znalosti v mateřském jazyku byly příčinou, že byl povolán za učitele české svobodné školy v Omaze. Volba tato se osvědčila velice šťastnou, neboť škola pod vedením pana Fibingera kvetla tak zdárně, že mohou omažští Čechové s pychou ukazovat na výsledky práce páne Fibingery. Pan Fibinger spěchal, aby co nejvíce si osvojil znalost jazyka anglického a věnoval úsilí tomuto mnoho času. Žel jen, že činlivostem a přičinlivému mladému muži nebylo údellem pevné zdraví. Těžká choroba jej třikrát navštívila během jeho pobytu v Omaze a konečně smrt zamávala svými perutkami nad drahou hlavou Fibingrovou.

Pan Fibinger ochurával počátkem měsíce února, jak se zdálo, těžkým hrdelním katarhem. Zvěst o jeho onemocnění vzrušila jeho přečetné přátele v Omaze, ale vzdor tomu nemocný se oddával nadějím, že se zase pozdraví a chvillemi byly k tomu oprávněné naděje. Ve své upřímnosti a skromnosti přímo vyslovil přání, aby o jeho ochurávání nebyly šířeny tiskem zprávy, kterémužto přání jsme s ochotou vyhověli, což zároveň budiž naším vysvětlením na některé ukvapené dotazy, proč jsme tak činili. Lhát jsme nechtěli a zarmoutiti svého přítele rovněž ne a přání jeho bylo nám rozkazem.

Z nastuzení se u pana Fibingera vyvinul kloubový revmatism, jenž postupoval tak zhubně, že ohrozoval i srdeční činnost a vzdor největší péči pana Dra. Šimánka konečně dílo své dokončil. Ve čtvrtek ráno kol desáté hodiny dopolední vydechl pan Fibinger naposled v náručí své věrné sestry, paní Kofiskové, do jejíhož příbytku se poslední dobou dal převézt. Bána, která úmrtím páne Fibingery stihla paní Kofiskovou i její rodinu, ačkoliv očekávaná, byla drtivou a stejně i pro veškeré Čestvo v Omaze.

Pohřeb páne Fibingery obřeván byl i neděl ze Sokolovny za takého úctavenství obecnosti, že jej dosud česká Omaha nepamatuje. Na všech křeh bylo viděti zármutek, když lidé postupovali naposledy kol rakve, v níž mrtvý bojovník spočíval, aby pohledem ještě s ním se mohli rozloučiti a nesčetné slzy kanuly z očí všem. Ve smutkem zahalené Sokolovně stáli na čestné stráž zástupci Těl. Jed. Sokol, Táboru Nebraska Lápa, W. O. W., řádu Slovan, číslo 78 Z. Č. B. J., Lože Jan Hus Rytířů Pythiiových, Klubu Mládeže

Máj, Unie Hudebníků v Omaze a dívky české svobodné školy. Obřady pohřební byly zahájeny proslovy žactva České Svob. Školy a sice Anny Klepětkové, Kláry Soukupové a Jana Koláčného. Pak zapěl mužský sbor „Lyra“ smuteční chorál od To-vačovského, jemuž následovaly do-ječné zvuky smyčcového kvarteta Unie omažských hudebníků, jež se- hrálo „Snění“ od Schumanna a „Nearer to Thee.“ Po té přikročeno k obřevání spolkových obřadů úřed- níky řádu Slovan, panem F. J. Ja- nákem a p. J. F. Vránou, jakož i Tá- boru Nebraska Lápa, panem John Pospíchalem st. a Hrubanem ml., čemuž následoval pan Jan Rosický, kterému připadl úkol, aby za českou Omahu se rozloučil s nezapomenutel- ným Rudolffem Fibingery. Rečník ve své procištěné řeči vynesl na světlo zásluhy páne Fibingery, oceniv zdatnost, mužnost a pravou svobo- domyslnost Fibingery a postavil jej za vzor všem, kdož platným způ- sobem chtějí prospěti národu české- mu i v této druhé naší vlasti. Hlu- boký dojem, jímž slova řečníkova působila na nesmírný zástup shr- mážděných, byl znatelný v pochýle- ných hlavách posluchačů a bojných slzách, jímž kde kdo ponechá- val volný průchod. Po skončení řeči nastalo shromážděným rozloučení se s mrtvým, mezi čímž spolky se před Sokolovnou řadily k průvodu, jenž rozsahem svým v dějinách české O- mahy nemá sobě rovna. Obřevného úkolu uspořádání průvodu se zda- rem se zhostil výbor sestávající z páne V. Schneidera, J. Pospíchala ml., Chas. Štěníčky a J. J. Mika. Za zvuků 25členné dechové kape- ly, sestávající z druhů zesnulého v povolání hudebním, vynesena rak- ve za hlasitého pláče na pohřební vůz, na kterýž i na další dva kočáry vyneseno množství nádherných věn- ců a průvod se hnul na cestu. Prů- vodu účastnili se korporativně zá- stupcové následujících spolků: Těl. Jed. Sokol, (s cvičícím odborem, dramatickým odborem a odborem Sokolek), Klub Máj, Dívky České Svob. Školy, Směl. Pěv. Sbor Lyra, Zástupci Svob. Školy, Záp. Župa Sokolská, Lože Jan Hus, R. P., řád Slovan Z. Č. B. J., řád Palacký Z. Č. B. J., Omažská hudební unie, Podp. Sokol Tyrš číslo 1, Tábor Ne- braska Lápa, W. O. W., Těl. Jednota Sokol ze South Omahy a výbor České Svob. Školy ve Schuyler. Nepře- hledná řada kočárů průvod uzavíra- la a chodníky ulice vroubily husté davy Čechů z Omahy a okolí. Škol- ní dívky vzhledem ke krajně nepří- jemnému počasí vpuštěny byly z průvodu na 15. a William ul., kdež- to ostatní průvod za prudké sněhové metelice došel až na 24. a Leaven- worth. Odtud jednak v karáčích, jed- nak v povozech odebra se průvod na Národní Hřbitov. Tam nastaly po- slední trudné okamžiky, když se jménem Rytířů Pythiiových se zesnu- lým loučil soudce L. Berka a proved- eny závěrečné obřady Z. Č. B. J. a Děvařů Světových. Za náuku a slz bolesti nřila se s nastávajícím sně- žným večerem rakev do hrobu.

V mimofádně schůzi Těl. Jed. Sokol vyvoláno bylo hnutí, aby se pomýšlelo na založení pomníkového fondu pro rov zesnulého Rudolfa Fibingera. Hnutí tomu v zápětí od- větilo žactvo České Svobodné Školy Omažské, které věnovalo přebytek své sbírky na zakoupení věnce v ob- nosu \$2.10 jako základ k tomuto fondu.

Úmrtím Rudolfa Fibingera ztra- tila česká Omaha příliš mnoho. Tvr- dívá se sice, že nikdo není nenahra- ditelným, že jest to odvěký zákon přírody, ale pochybuje upřímně, že pravidlo toto by platilo o Fibin- gery. Leč nezbývá, než oddati se osudu a věnovati vroucnou, neustá- lou vzpomínku památce Fibingery.

Z Wilber a okolí.

Čtenáři Hospodáře těšili se již několik neděl na slavnostní číslo. Nikdo nebyl zklamán, ba skvostné číslo předčilo všechno očekávání. — Mnoho slov uznání a chvály jest pro- nešeno redakci za tak krásnou úpra- vu a snad žádný, s kým jsem mlu- vila, neopomenul se zmínit o obrazu na první straně. Všobecně se líbil a různé vzpomínky u čtenářů vyvolal. Několik našich odběratelů pravilo, že vzpomínky ty přivodily jim slze v oči. A jak by se obraz nelíbil! Ty milé české tváře, zjev mladého mu- že, který se do neznámé země se svo- jí rodinou vydal, milý pohled mlá- dě ženušky, která volna jest muže svého do ciziny! následovati, oba rozrazují důvěru, že v zemi svobody snad dočkají se pro sebe lepší bu- doucnosti. I obdiv, který jeví chla- pec nad panoramou blížící se, vši- chni pohližejí k soše Svobody, a my- šlenkou, jaký osud čeká je zde pod její ochranou? I kroje tak pravé, ani kvítím vroubený fěrtošek ne- chybí. Skutečně krásná myšlenka zde provedena. Jedna dobrá naše čtenářka vypravovala nám, jak na dotaz dítěte co znamená obraz ten, jim celý večer vypravovala, co vše prozrazuje a jak děti vypravování zajímalo. Některým přivádí vzpo- mínky radostné, některým naopak, avšak tak jest to se všim na tomto světě. Pamatuji se, jak minulý ar- pen při mé návštěvě v New Yorku, několikrát jsem jela loď kol sochy Svobody a jak jednou pravil strýc Anton, to že sestřenka Bělínka, která dlela v Evropě návštěvou, as radosti zaplesá, až uhlídá opět naši milou „Liberty.“ Záhledli jsme, jak malá loď táhne právě jednu z vel- kých lodí k přístavu, bezpochyby z Evropy, soudíce dle toho, co bylo na lodi venku na palubě lidí, každý spěchal, by uhlídal sochu „Liberty.“ „Dočkáš-li se někdy cesty do Evro- py, v největší radosti, až uhlídáš opět naši Dámu (tak on sochu zval), vzpomeň si na naši cestu kol ní dnes.“ Těším se? Snad. Ale více než toto, připomíná mně obraz jistý případ. As za týden po tomto ho- voru byla jsem na nádraží ve Wash- ingtonu. Unavená chůzí, neb po 2 dny od rána do večera jsem ve Wash- ingtonu a poblíž navštívila pa- mátná místa, bývalý domov našeho prvního presidenta, Národní vojens- ký hřbitov, národní budovy atd., ala jsem třetí den o něco dříve na nádraží vše si zaříditi k odjezdu. K tomu byl vlak na kterém jsem poz- ději jela do Chicaga, spozděn, a já po odpočnutí netrpělivě procházela jsem se na nádraží (jedno z nejkrás- nějších ve Spojených Státech). Na jednom konci nádraží zahlídla jsem dvě ženy, každá dítko v náručí a dvě dítky kol nich. Vystěhovalci, pomys- lela jsem si, dle vaků atd., které s sebou měly, a dle ustaraných unave- ných tváří žen. Snad Češi? Pro- to šla jsem as dvakrát kol nich, až zaslechla jsem děti mluvíti. Roz- hodla jsem se na ně český promlu- viti, že snad jim to v cizině bude milé. Nezapomenu radost obou žen, když jsem pravila „jste tedy če- ské ženy, vítám vás do nové vlasti.“ Obě div se do pláče nedaly, že opět slyšá českou řeč. Vypravovaly mně, že jednou za svými muži, kteří je as rok předešli a kteří pracují zde v do- lech. Byly ubohé již těžce unaveny, neb cestovati s několika dítkami ne- ní žádná radost, obzvláště nezná-li se řeč, a nemohly se již ani dočkati, by dojevy na místo. Mladší žena dala se do pláče, řkouc, že jest to strašná cesta, ale že by si z toho již nic ne- dělala, jen kdyby byla jista, že to je- diný synáček neodstane a aby jí snad naposled nezemřel. Pravila, že do- ma neměla mnoho, ale že alespoň čistotu a pořádek a dobré mléko d- tě obdržela, a že již je nemocná z té

Čteným našim příznivcům oznamujeme, že jsme právě obdrželi

Nové zásoby Jarního Zboží.

Máme velký výběr bílých
vysřávaných waistů od..... \$1.00 do \$2.50
Mušelinového spodního prádla, Indické
a perské lawny od..... 7 do 50c
Bílé barevné látky letní,
nejnovějších vzorů, od 10 do 50c
Nejlepší kalika..... 6c
Ženské slippersy
v cenách od \$1.50 do \$3.50
Nezapomeňte, že prodáváme
New Idea mustry po..... 10c

Mallat & Mallat
WILBER, NEBRASKA.

1883 H. BINGER & CO. 1906
H. BINGER. JOS. HYNEK.
Uhlí. Uhlí.
Přichází zima rychlým krokem, tu pamatujte, že máme naše sýpky plné
nejlepšího uhlí a jest vám se zaopatřiti pro své pohodlí.
Uhlí!! Uhlí!!

National Bank
of Wilber.

Základní kapitál \$25,000.00
Přebytek - \$25,000.00

Peněžní poukázky vystavovány, zpeněžitelné v celém světě.
Bezpečnostní schránky jsou k pronajmutí, k uschování po-
jistek, deedů a jiných cenných listin.

Největší a nejlépe zařízená lékárna v Saline County:

Brtova lékárna.

Hlavní
sklad
chvalné
známých
Sherwin
&
Williams
barev a
laků.

VLASTNÍ výroba známých a osvěd-
čených léků "Brtových," chráně-
ných známkou číslo 6130 zá-
očistých, účích a potravinách. . .

Dlouholetá zkušenost a praxe moje
přišla již mnohým krajanům vhod. Tě-
ším se nadějí, že v pádu potřeby obrá-
títe se vždy na Vašeho

J. H. Brta, českého lékárníka
WILBER, NEB.

Lékaři
Černý a
Dodson
ordínají
v lékárně
této.
Jakož i
zvěrolé-
kaři
Draský a
Ojers.

špatné stravy a všeho nepohodlí. O-
bávala se stále, že snad jej živého a-
ni muži nepřiveze, otec, který dítko
nebyl ani spatřil, ani přišlo na svět
po jeho odjezdu do Ameriky. Těši-
la jsem ji co jen možno. Pověděla
jsem, že ač musí čekati ještě 5 ho-
din na nádraží, druhé ráno budou
na místě, a v restauraci na nádraží
nechala jsem svařiti dobré mléko
pro ubohé dítě a koupila teplou ká-
vu pro ženy. Druhá žena měla dvě
dětí as 4 a 2 roky staré a jedno v
náručí, ale poněvadž jej kojila, ne-
byla cesta na něj tak zle účinkovala.
Pravily též, že by rády telegrafova-
ly mužům, kdy přijedou, že se ne-
mohly domluvíti. I to slíbila jsem
obstarati. Mladší žena pravila, že
myslela, že se německy domluví, a-
le že měly velké obtíže, že ani když
chtěly koupiti něco, nemohly se do-
mluviti. Nechtěly abych něco plati-
la, peníze měly a jen za slovíčko by-
ly velmi povděčné. Víim, že často na
draze a stanici úředníci urputně od-
bývají člověka, když se umí domlu-
viti. Pamatuji se, že mladší žena
jmenovala se Gibusová. Jeli do

Carlisle, West Virginia. Musela
jaem odejíti, an vlak můj byl ozna-
mován a ženy se slzami v očích mi
dávaly s bohem. Já jim přála šťast-
ného setkání s jejich manžely, více
než ony mohly přáti mně. Nemohla
jsem celý den a celou noc na ně za-
pomenout; často na ně vzpomenu a
zaslala jsem jim již pohlednici. —
Nevím, zdali jí obdržely, a slavnost-
ní číslo obnovilo tyto vzpomínky.
Zdá se přec, že by měli na tak velké
stanici, kde tolik cizinců přejede,
býti lidé, kteří by mohli býti radou
nápomocni ubohým vystěhovalcům.
Zda-li pak někdy Češi učiní něco
pro své? Jsem zde rozena, ani jsem
nikdy v Čechách nebyla a přec to-
lik myšlenek přivodí tento obraz.
Jak asi působí na ty, kteří to vše
prožili! O. Š.

Oznámení.

Dr. Hamilton, vo Friend, Nebraska,
má nyní společnou úřadovnu s Drem-
Dowart, zubním lékařem.
| Bell 36,
| Independent 1533.
TELEFONY
FRIEND, NEBRASKA.